

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 166/03-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. septembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. K. a O. K., obaja bytom B., ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 46/01, za účasti Krajského súdu v Bratislave, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. a O. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2003 doručená sťažnosť A. K. a O. K., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 46/01.

Sťažovatelia uviedli, že ešte 17. januára 2000 bola predložená ich sťažnosť na prietahy v trestnom konaní v tejto veci Európskemu súdu pre ľudské práva (následne doplnená podaním z 1. marca 2000), ktorý im listom zo 16. januára 2003 oznámil, že v súlade s čl. 35 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd môže prejednať ich vec až po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy. V dôsledku toho podali túto sťažnosť ústavnému súdu.

Z obsahu sťažnosti a príloh, ktoré k nej boli doložené, vyplýva skutkový stav, ktorý možno zhrnúť nasledovne:

Na základe zmluvy o výstavbe domu z 5. novembra 1990 uzavretej medzi sťažovateľmi ako odberateľmi a stavebnou firmou DOBROCHOD P., zastúpenej podnikateľom M. M. ako dodávateľom, mal dodávateľ previesť na sťažovateľov stavebný pozemok v B. a na ňom postaviť rodinný dom. Pretože dodávateľ v dohodnutom termíne nezačal s prácami na výstavbe rodinného domu a sťažovatelia zistili, že nevlastní ani žiadne stavebné pozemky, podali na neho trestné oznámenie, na základe ktorého bolo proti nemu začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodu. Súčasne 28. januára 1991 písomne odstúpili od vyššie uvedenej zmluvy o výstavbe domu.

Dňa 18. augusta 1991 podali sťažovatelia proti M. M. na Okresnom súde v Považskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) žalobu o zaplatenie sumy 600 000 Kčs z titulu vrátenia zálohy poskytnutej menovanému na výstavbu rodinného domu. Okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 690/91 zo 16. marca 1992 konanie v právnej veci sťažovateľov zastavil odvolávajúc sa na ustanovenie § 83 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V odôvodnení citovaného uznesenia poukázal na to, že sťažovatelia si uplatnili nárok na náhradu škody proti menovanému v už skôr začatom trestnom konaní.

Keďže v nasledujúcom období bola odhalená ďalšia trestná činnosť menovaného, vyšetrovanie, ktoré bolo v jeho trestnej veci vedené, sa predlžovalo. Hoci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bola už jeho trestná vec vedená na krajskom súde, hlavné pojednávanie sa doposiaľ neuskutočnilo. Sťažovatelia sa v priebehu doterajšieho trvania

tejto záležitosti obracali na rôzne štátne orgány a inštitúcie, čo však neprinieslo žiaden pozitívny výsledok okrem skutočnosti, že dlžník im vrátil z dlžnej sumy čiastku 50 000 Sk.

Dňa 10. februára 1995 M. M. písomne uznal dlh, ktorý má voči sťažovateľom, na základe čoho považujú ich nárok na vrátenie peňazí za nesporný.

Pokiaľ ide o prípustnosť sťažnosti z hľadiska splnenia podmienky vyčerpania opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon na ochranu základných práv sťažovateľov účinne poskytuje a na ktorých použitie sú oprávnení podľa osobitných predpisov [§ 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], zastávajú sťažovatelia názor, že túto podmienku splnili podaním žaloby okresnému súdu v roku 1991.

Čo sa týka označenia orgánu verejnej moci, proti ktorému by mala sťažnosť smerovať, sťažovatelia uvádzajú, že *„V období trvania kauzy od r. 1991 kauza bola v riešení viacerých mestských i krajských orgánov v B., činných v trestnom konaní. 2 krát bola vrátená zo súdu prokurátorovi na došetrenie, nie je preto možné stanoviť orgán, proti ktorému sťažnosť smeruje“*.

Návrh na rozhodnutie vo veci samej, ktorého sa sťažovatelia vo vzťahu k ústavnému súdu domáhajú, je formulovaný nasledovne:

„a/ zabezpečiť urýchlenie súdneho pojednávania

b/ priznať nám ako poškodeným primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 235 000 Sk.“

Špecifikáciu rozsahu a dôvodov požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia predložili sťažovatelia v samostatnej prílohe.

Listom z 28. marca 2003 požiadal ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti o stanovisko k veci krajský súd. Vo vyjadrení predsedníčky krajského súdu k stavu konania vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 46/01 doručenom ústavnému súdu 5. mája 2003 sa uvádza, že túto vec vybavuje predsedníčka senátu JUDr. G. Š., ktorej stanovisko totožné s jej stanoviskom zároveň zasiela.

V označenom stanovisku menovaná predsedníčka senátu o. i. uviedla:

„Ide o trestnú vec obžalovaného M. M. a spol., v súčasnej dobe vedená na našom súde pod sp. zn. 1 T 46/01. Prvá obžaloba Krajského prokurátora v Bratislave napadla na tunajší súd 11. 12. 1998. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 21. 06. 1999 bola vec vrátená krajskému prokurátorovi na došetrenie. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR.

V súčasnej dobe tunajší súd prijal obžalobu Krajského prokurátora v Bratislave dňa 03. 12. 2001 sp. zn. 2 Kv 13/01 v tej istej veci a vec sa vedie pod našou sp. zn. 1 T 46/01. Obžaloba, ktorú v prílohe predkladám, pozostáva z množstva obzvlášť závažnej trestnej činnosti majetkovej povahy, ktorú mali spáchať traja obžalovaní i ako členovia organizovanej skupiny. Pre rozsiahlosť spisového materiálu, ale najmä pre urýchlenie konania som uznesením zo dňa 28. 08. 2002 vylúčila zo spoločného konania časť konania na samostatné konanie, pričom práve v tomto vylúčenom konaní vystupujú ako poškodení aj sťažovatelia – manželia A. a O. K.

V súčasnej dobe Krajský súd v Bratislave koná v trestnej veci tzv. clearing, kde už boli vytýčené viaceré hlavné pojednávania, kde sa ovšem hlavné pojednávanie odročilo, či už z dôvodu závad v doručení a následného zisťovania pobytu obžalovaných, alebo práceneschopnosti obžalovaných alebo ich obhajcov.

Pokiaľ ide o sťažovateľov, títo boli poučení o tom, že v teraz prejednávanom trestnom čine tzv. clearingového zúčtovania (uvedeného v bode 3./ obžaloby) nie je možné ich pripustiť do konania ako poškodených a rozhodnúť o ich nároku na náhradu škody.

Sťažovatelia sa často obracali, aj svojou osobnou prítomnosťou na tunajšom súde, obracajú na mňa ako predsedníčku senátu o pomoc a radu, mám vedomosť, že sa obracajú i na podpredsedu tunajšieho súdu pre úsek trestný.

Ako vyplýva z trestného spisu, najmä dotazu z Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4 C 68/02, sťažovatelia zrejme podali nárok na náhradu škody aj na tomto civilnom súde.

Napriek tomu prípisom na tunajší súd zo dňa 24. 01. 2002 uplatnili škodu aj v trestnom konaní. Poučila som sťažovateľov, že o náhrade škody v trestnom konaní nebude môcť byť rozhodnuté dovedy, kým tunajší súd nerozhodne o skutku, ktorý je vylúčený na samostatné konanie (bod 3./ obžaloby – clearing), a že by bolo pre nich výhodnejšie zotrvať na nároku na náhradu škody občianskoprávnou žalobou, ktorú mali podanú. V trestnej veci sú síce zaistené peniaze v banke na účte obžalovaného M. M. vo výške 8,885.006,- Sk s príslušenstvom, avšak ďalšia poškodená strana: Ministerstvo financií SR uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 80.652.715,- Sk.

Obžalovaný M. M. sa na hlavnom pojednávaní dňa 28. 1. 2003 vyjadril k nároku sťažovateľov, keď uviedol, že on je ochotný škodu sťažovateľom uhradiť, avšak až po tom, ako mu bude odblokovaný účet v banke.“

Pretože sa vo vyjadrení krajského súdu uvádza, že sťažovatelia uplatnili nárok na „náhradu škody“ aj na okresnom súde, na ktorom je ich vec vedená pod sp. zn. 4 C 68/02, požiadal ho ústavný súd listom z 23. júla 2003, aby mu poskytol informácie o tomto konaní. Na základe urgencie ústavného súdu z 26. augusta 2003 bolo mu 19. septembra 2003 doručené vyjadrenie sudkyne JUDr. H. G., ktorá vec sťažovateľov na okresnom súde prejednáva a rozhoduje.

V citovanom vyjadrení menovaná sudkyňa uviedla, „...že na Krajský súd v Bratislave dňa 14. 9. 2001 napadlo podanie A. a O. K., bytom B., ktoré nazvali ako žiadosť o rozhodnutie o náhrade škody v konaní 2 Kv 66/96 proti M. M. a spol.

Krajský súd v Bratislave nám podanie navrhovateľov 1/, 2/ odstúpil dňa 6. 2. 2002 v zmysle § 104a ods. 2 O. s. p. z dôvodov vecnej príslušnosti s poukazom na § 9 ods. 1 O. s. p. ako okresnému súdu vecne a miestne príslušnému (§ 9 ods. 1 a § 84, § 85 ods. 1 O. s. p.). Z písomností, ktoré navrhovatelia 1/, 2/ pripojili k svojmu podaniu súd zistil, že na tunajšom súde už prebiehali konania v tej istej kauze a to v konaní 7 C 123/91 zo dňa 5. 2. 1991, v ktorom vystupovali navrhovatelia 1/, 2/ ako žalobcovia proti žalovanej

stavebnej firme DOBROCHOD v zastúpení M. M., P. o zaplataenie 600.000,- Sk s príslušenstvom. Toto konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 26. 4. 1991 pre nezaplataenie súdneho poplatku. V ďalšom konaní na tunajšom súde pod č. 7 C 690/91 sa opätovne domáhali náhrady škody vo výške 600.000,- Sk s príslušenstvom voči tomu istému žalovanému. V tomto konaní tunajší vo veci rozhodol tak, že uznesením zo dňa 16. 3. 1992 pod č. 7 C 690/91-80 konanie zastavil pre prekážku litispedencie podľa § 83 O. s. p. Voči tomto uzneseniu navrhovatel'ia 1/, 2/ podali odvolanie a krajský súd uznesením zo dňa 25. 5. 1992 pod č. 10 Co 170/92-87 ich odvolanie odmietol. V dôvodoch zastavujúceho uznesenia tunajší súd uviedol, že dôvody litispedencie vidí v tom, že navrhovatel'ia 1/, 2/ si škodu uplatnili v trestnom konaní a teda o tej istej veci nemôžu prebiehať dve konania.

Keďže navrhovatel'ia 1/, 2/ vo svojom podaní zo dňa 14. 9. 2001 trestné konanie proti M. M. riadne neoznačili, súd musel zisťovať, v ktorom trestnom konaní bol nárok navrhovateľ'ov 1/, 2/ ohľadne tejto náhrady škody uplatňovaný a či už v trestnej veci bolo rozhodnuté o vine a treste M. M., ako i o uplatnenej náhrade škody navrhovateľ'ov 1/, 2/. Tunajší súd zistil, že trestné konanie pre trestný čin podvodu proti M. M., nar. 9. 2. 1954 sa vedie na Krajskom súde v Bratislave, Záhradnícka 10 pod č. 1 T 46/01, v ktorom konaní v rámci adhézneho konania, si navrhovatel'ia 1/, 2/ voči M. M. uplatnili aj nárok na náhradu škody vo výške 600.000,- Sk. Túto skutočnosť nám oznámila predsedkyňa senátu JUDr. G. Š., ktorá vedie pojednávanie v konaní 1 T 46/01 na Krajskom súde v Bratislave s tým, že navrhovatel'ia 1/, 2/ opätovne potvrdili uplatnenie tohto nároku v trestnom konaní dňa 28. 1. 2003. V tejto trestnej veci nebolo doposiaľ rozhodnuté ani o vine, ani o treste, ani o uplatnenom nároku navrhovateľ'ov 1/, 2/ na náhradu škody. V trestnej veci termín pojednávania bol vytýčený na deň 5. 6. 2003, kde vo veci nebolo rozhodnuté a ďalší termín pojednávania bol vytýčený na deň 29. - 30. októbra 2003 na Krajskom súde v Bratislave v konaní 1 T 46/01. Tieto skutočnosti súd šetril cieľavedome od postúpenia podania navrhovateľ'ov 1/, 2/, teda od doby 6. 2. 2003 doteraz.

Tunajší súd je toho názoru, že žiadosť navrhovateľ'ov 1/, 2/ mala byť správne adresovaná Krajskému súde v Bratislave do konania 1 T 46/01, ako urgencia ohľadne rozhodnutia v trestnej veci a o náhrade škody navrhovateľ'ov. Keďže trestné konanie v podaní navrhovateľ'ov 1/, 2/ nebolo riadne označené, krajský súd potom ich podanie bral

ako uplatnený návrh na náhradu škody v občiansko-právnom konaní, ktorý postúpil z dôvodu vecnej príslušnosti tunajšiemu súdu tak ako bolo zhoracitované.

Do dnešného dňa nie je rozhodnuté vo veci 1 T 46/01 o vine a treste M. M. a teda ani o nároku navrhovateľov 1/, 2/ o náhradu škody, ktorú uplatnili v adhéznom konaní. Preto súd dňa 13. 8. 2003 navrhovateľov 1/, 2/ vyzval, či svoje podanie, ktoré napadlo na Krajský súd v Bratislave dňa 14. 9. 2001 považujú za žalobu. Ak áno, tak potom boli poučení, že ich nárok nemá náležitosti podľa § 42 ods. 2 O. s. p. s tým, ak svoje podanie vzhľadom na zhorauvedené skutočnosti nezoberú späť, musia svoje podanie doplniť spôsobom podľa § 42 ods. 3 O. s. p. v lehote 30 dní, lebo v opačnom prípade súd konanie zastaví podľa § 43 ods. 2 O. s. p. O spôsobe odstránenie väd podania, súd navrhovateľov 1/, 2/ podrobne poučil“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovatelia namietajú postup krajského súdu v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 46/01 začatom na základe obžaloby krajského prokurátora sp. zn. 2 Kv 13/01, ktorá mu bola doručená 3. decembra 2001.

Ústavný súd posudzoval danú vec so zreteľom na účel, podstatu a zmysel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Kľúčovým pojmom a atribútom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka konania v „jeho veci“. V nadväznosti na to ústavný súd vyslovuje názor, že uplatnenie tohto základného práva má väzbu iba na takú vec účastníka v konaní pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka konania.

V konaní pred krajským súdom, v ktorom sa rozhoduje o občianskoprávnom nároku sťažovateľov v procesnom postavení poškodených, v ktorom podľa nich dochádza k porušovaniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, nie je možné považovať za vec samu konanie o nimi uplatnenom nároku, ale je ním trestné stíhanie iných osôb (obžalovaných). Trestné stíhanie sa vykonáva podľa ustanovení zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. por.“ alebo „Trestný poriadok“). Podľa § 1 prvej vety Tr. por. je účelom tohto zákona upraviť postup orgánov činných v trestnom konaní tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Iný účel Trestného poriadku nie je výslovne vyjadrený, a preto je vecou samou v trestnom konaní zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov. Podľa § 2 ods. 4 a 5 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Z uvedeného je zrejmé, že zákonným účelom postupu orgánov činných v trestnom konaní nie je prerokovanie, rozhodovanie a rozhodnutie o nároku poškodených, keďže tento má súkromnoprávnu povahu. Ako už bolo uvedené, možnosť uplatnenia nároku na náhradu škody poškodenými v trestnom konaní nemôže byť vecou samou v takom zmysle, ako to je ponímané v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Tieto závery majú oporu aj v doterajšej judikatúre ústavného súdu (IV. ÚS 4/02), podľa ktorej „účel trestného konania, jeho predmet a základné zásady, na ktorých spočíva dosahovanie tohto účelu, vylučuje záver, aby poškodení mali právo na to, aby ich vec – nárok na náhradu škody – bola prerokovaná bez zbytočných prietáhov v trestnom konaní. Prípustnosť uplatniť nárok na náhradu škody v trestnom konaní nie je dôvodom na záver o tom, že v trestnom konaní sa stáva vecou samou nárok poškodeného. Táto možnosť je iba zvýhodnením poškodeného, ktorý za splnenia zákonných podmienok a ak to nebráni účelu trestného konania môže dosiahnuť uspokojenie svojho súkromnoprávneho nároku prípadne aj v trestnom konaní. To, že sa táto možnosť nemôže uplatniť na úkor dosahovania účelu trestného konania (§ 1 Tr. por.), vyjadrujú viaceré ustanovenia Trestného poriadku (§ 44 ods. 4, podľa ktorého výkonom práv poškodených nesmie byť ohrozený rýchly priebeh trestného stíhania; § 229 ods. 1, podľa ktorého ak niet podľa výsledku dokazovania pre vyslovenie povinnosti na náhradu škody podklad alebo ak by bolo pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a podstatne by ho pretiahlo, súd odkáže poškodeného na konanie o občianskoprávných veciach, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom)“.

V dôsledku zákonnej možnosti odkázať poškodeného na konanie vo veciach občianskoprávných nie je preto možné uvažovať o priznaní základného práva na prerokovanie jeho nároku na náhradu škody bez zbytočných prietáhov v adhéznom konaní v takom rozsahu, ako prináleží účastníkovi konania v občianskoprávnom konaní, a to najmä v prípade, že by jeho realizácia presiahla potreby trestného konania.

Ústavný súd v súvislosti s možnosťami poškodeného domáhať sa v trestnom konaní svojho práva spôsobom uvedeným v čl. 48 ods. 2 ústavy pripustil v niektorých smeroch možnosť obmedzenia jednotlivých subjektov práv trestného konania vrátane poškodeného, a to so zreteľom na účel Trestného poriadku (§ 1) a základné zásady trestného konania (§ 2) v rámci vyvažovania stretávajúcich sa záujmov a tiež s prihliadnutím na rozdelenie procesných funkcií na hlavné (obžaloba, obhajoba a rozhodovanie veci) a vedľajšie (náhrada škody a zhabanie veci), čo sa prejavuje napríklad v prípade, že je poškodený odkázaný so svojím nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach (§ 229 Tr. por.). Obmedzenie základného práva poškodeného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy však neznamená zásah do jeho podstaty, pretože poškodený môže toto ústavné právo realizovať v konaní pred súdom podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (m. m. III. ÚS 8/00).

Z citovaného vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že v súčasnosti je na ňom vedené pod sp. zn. 4 C 68/02 konanie začaté na základe podania sťažovateľov, ktoré mu bolo odstúpené krajským súdom 6. februára 2002 v zmysle § 104a ods. 2 OSP z dôvodov vecnej príslušnosti s poukazom na § 9 ods. 1 OSP ako súdu vecne a miestne príslušnému (§ 84 a § 85 ods. 1 OSP). Predmetom tohto konania je nárok na náhradu škody uplatnený sťažovateľmi proti M. M., ktorý zároveň uplatňujú proti menovanému v adhéznom konaní pred krajským súdom. Sťažovatelia majú preto v prípade odstránenia zákonnej prekážky litispendencie podľa § 83 OSP a doplnení ich návrhu na základe výzvy okresného súdu podľa § 42 ods. 3 OSP k dispozícii iný účinný prostriedok ochrany v konaní pred občianskoprávnym súdom podľa § 79 ods. 1 OSP.

Podľa názoru ústavného súdu je žalobu o náhradu škody potrebné kvalifikovať ako účinný právny prostriedok ochrany práv a slobôd poškodených s tým, že takáto žaloba vymedzuje v občianskom sporovom konaní nárok poškodených na náhradu škody už ako ich vec, vo vzťahu ku ktorej majú (na rozdiel, keď by ako poškodení uplatnili právo na náhradu škody v adhéznom konaní) zaručené základného právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy).

Z uvedeného možno vyvodit' záver, že namietaný postup krajského súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 1 T 46/01, nemôže byť v žiadnej súvislosti s ústavne garantovaným základným právom na prerokovanie veci s'ťažovateľov bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pod vecou s'ťažovateľov totiž treba v okolnostiach prípadu rozumieť nárok na náhradu škody, rozhodovanie o ktorom neprináleží k účelu trestného konania, a navyše takýto nárok môžu s'ťažovatelia uplatňovať za predpokladu splnenia zákonných podmienok aj v občianskom spore. Z týchto dôvodov ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže ústavný súd s'ťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietol, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa žiadosťou s'ťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v ústavnoprávnom konaní, ako aj zvyšnou časťou s'ťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2003